

एवमक्षरेजगदारोप्यपवदति एतैरिति पार्थिवैः शरीरैः लवणोदकन्यायेन शरीरेण जलंगत्वेति सृष्टिविपरीतक्रमेण संहार उक्तः तेजसः पवनं ततो त्रिंशंगत्वेतियोज्यं अंतरिक्षं भूताकाशं स्वात् ल्यब्लोपेपंचमी माया शबलं स्वशब्दोदितमतीत्यये भाविनः भावोऽक्षरं तेषामात्मत्वेनास्तिते निर्विशेषं प्रत्यगात्मानं प्राप्तास्तेन निवर्तन्ति न संसरन्ति किन्तु ते परमोक्षं प्राप्नुवन्ति ये भाविनस्ते परमाप्नुवन्तीति पाठे तु येन भाविनस्ते स्वात् स्वं प्राप्य निवर्तन्ति ये तु भाविनस्ते स्वादपि परं यत्तदाप्नुवन्तीति योजना ॥ २ ॥ एवं ज्ञातस्यापि परस्य योगैकगम्यत्वं वक्तुं लक्षणमाह मोष्णमिति नशीतं नमृदु इति नाम्लं न कषायं न मधुरमिति च संबंधः स्वभावः प्रमातृत्वादि स्तद्वर्जं ॥ ३ ॥ कस्तर्हि रसादीनां वेदितेत्यत आह स्पर्शमिति तनुः त्वर्गिन्द्रियं त्वगादिभिस्तत्परं वस्तुन च गृह्णन्ति यत्ततः अनध्यात्मविदः आत्मानमधिकृत्य प्रवृत्तो योगः अध्यात्मं तदनभिज्ञाः ॥ ४ ॥ योगमेवाह निवर्तयित्वेति गुरुक्तयुक्त्येति शेषः न हि पुरुषकारेण शब्दात् श्रोत्रं निवर्तयितुं शक्यं यथोक्तं वार्तिके शांतोदांत उपरतस्ति तिक्षुः समाहितो भूत्वात्मन्येवात्मानं पश्येदिति श्रुतेर्व्याख्याने स्वातंत्र्यं येषु कर्तुः स्यात् कर

एतैः शरीरैर्जलमेव गत्वा जलाच्च तेजः पवनो त्रिंशं ॥ स्वाद्वै निवर्तन्ति न भाविनस्ते मोक्षं च ते वै परमाप्नुवन्ति ॥ २ ॥ नोष्णं न शीतं न मृदु नापि तीक्ष्णं नाम्लं कषायं न मधुरं न तिक्तं ॥ न शब्दवन्नापि च गंधवत्तन्न रूपवत्तत्परमस्वभावं ॥ ३ ॥ स्पर्शं तनुर्वेदं रसं च जिह्वा घ्राणं च गंधान् श्रवणौ च शब्दान् ॥ रूपाणि च क्षुर्न च तत्परं यद्गृह्णन्त्यनध्यात्मविदो मनुष्याः ॥ ४ ॥ निवर्तयित्वा रसनं रसेभ्यो घ्राणं च गंधाच्छ्रवणौ च शब्दात् ॥ स्पर्शात्त्वचं रूपगुणात्तु च क्षुस्ततः परं पश्यति स्वं स्वभावं ॥ ५ ॥ यतो गृहीत्वा हि करोति यच्च यस्मिंश्च तामारभते प्रवृत्तिं ॥ यस्मिंश्च यद्येन च यश्च कर्ता यत्कारणं ते समुदायमाहुः ॥ ६ ॥

णाकरणं प्रति तान्येव तु निषिद्धानि कर्माणीह शमादिभिः अस्वातंत्र्यं तु येषु स्यात्कर्तुः कर्मसु सर्वदा समाहितोक्त्या येदानीं तन्निरोधो विधीयते पिंडीकृत्येन्द्रियग्रामं बुद्धावारोप्यनिश्चलं विषयांस्तस्मृतीस्य च्छातिष्ठेच्चिदनुरोधतः एषोभ्युपायः सर्वत्र वेदांतेषु प्रतिष्ठितः तत्त्वमस्यादिवाक्योत्थज्ञानोत्पत्त्यर्थमादरादिति ततो निवर्तकात्ममातुः परंतदुपाधिभूतबुद्ध्यादेः परं स्वं प्रत्यगभिन्नं स्वभावं स्वरूपसत्तां पश्यति ॥ ५ ॥ कोसौ स्वभाव इत्यत आह यत इति ते मुनयः समुदायं कर्त्रादिसंघातं यत्कारणं यद्वेतुं कं आहुस्तं स्वभावं पश्यतीति पूर्वेणान्वयः समुदायमाह यः कर्ता प्रमाता येन ज्ञानकर्मकरणेन यथाप्यमुद्विश्य यस्मिन् देशे काले च यस्मिन्सुरवेदुः स्वेवानिमित्तभूते तांतदनुकूलां प्रवृत्तियत्नं आरभते यच्चारभ्य तत्कर्म दर्शनगमनादिकं करोति किं कृत्वा करोति यतः रागद्वेषादितः अदृष्टात् ईश्वरेच्छातो वा गृहीत्वा अवलंब्येति योजना ततश्च कर्ता कर्मकरणं देशकालौ सुरवेदुः स्वेव प्रवृत्त्यां भाव्यो यत्नो गत्यादिकं रागादृष्टेश्वरादिकं च समुदायस्तस्य यत् हेतुः चिन्मात्रं तदेव स्वभाव इत्यर्थः ॥ ६ ॥